

SEZGİN KAYMAZ • Ateş Canına Yapışsın

SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. Hacettepe Üniversitesi İngilizce Dilbilimi Bölümü'nü, Türkçe dersini veremediği için son sınıftan terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Kitabın yayımlandığı tarih itibariyle Türkiye Voleybol Federasyonu'nda koordinatör olarak çalışıyordu. Romanları (hepsi İletişim'den): *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Ateş Canına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013). Hikâyeleri: *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007).

sezgin.kaymaz@gmail.com

İletişim Yayınları 1325 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 179

ISBN-13: 978-975-05-0604-8

© 2008 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1-2. BASKI 2008-2009, İstanbul

3. BASKI 2013, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora - Belce Öztuna

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Sarp Soysal

UYGULAMA Hasan Deniz

DÜZELTİ Begüm Güzel

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloglu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Ateş Canına Yapışsın

*Cân ellerinden gelmişem
Nâmi, nişânı neyelerem?
Ol mülke meylim salmışam
Ben bu cihânı neyelerem?*

Uzanmış düşünüyordu.

Ellerini ensesinin altında kenetlemiş, çakır gözlerini yukarıya, aslen nereye diktiğini bilmeden dikmiş, kara kara düşünüyordu. “Tanrım! Neden? Neden? Anlamıyorum. Hiç anlamıyorum. Buna ne gerek vardı? Buna gerek vardıysa, bana ne gerek vardı? Ne? Ne?”

Düşünüyordu. İnsanoğlunun düşünemeyeceği kadar derin, analitik, felsefi, karamsar, kötümser, yakıcı, azap verici, özeleştiril.

Düşünüyordu.

İlk sanat nasıl olur da gönülden çıkardı? Yolda yol alanlara mahrem, yurdu arş-ı âlâ olanlara solukdaş değil miydi bir zamanlar? Kulluk yoluna candan koyulandan değil miydi? İlk sevgi nasıl çıkardı gönülden? O da bu şarabın sarhoşlarından değil miydi; O'nun eşiğine âşık olanlardan? O'nun göbeğini de O'nun sevgisiyle kesmiş, onun canına da O'nun aşkını ekmiş degiller miydi? O da zamanede iyi günler görmüş, Cennet baharının rahmet sularında kendinden geçmiş değil miydi? Onu da O'nun lütuf eli ekme-

miş miydi? Onu da yokluktan getiren, “hiç” iken var eden
O değil miydi?

Düşünüyordu.

Gözleri dalar gibi oldu. O eşsiz yurdun eşsiz renkleri çaktı beyninin içinde. Mesnedi bilinmez birtakım semavi raf-yalar, rüzgâra kapılmış kâğıt süsler gibi çıtırdayarak beyin-deki görüntüyü, o beynin sahibiyile birlikte geldikleri yere, Cennet’e sürmeye, çekmeye başladı. Böylesi çok daha iyiy-di. Aksine, düşüncelerini kendi salim kafasıyla düşünme-ye kalktığında, az önce de öyle olmuştu, o düşünceler onun eseri olmaktan çıkıyor, sahibini mihı kopmuş boğa gibi kakmaya, boğa görmüş inek gibi süsmeye başlıyordu. Çok daha iyiydi bu.

Sen uyu, düşüncelerin seni göreceğine sen onları gör.

Uyu.

Uyu sen!

Uykunun ne büyük nimet olduğunu idrak edebilmiş miydi ademoğlu? Ne gezer!

Rüya gördüğünü biliyordu hoş, gene de heyecanlandı. Üzerinde seyrüsefer ettiği düş bulutuna rahvan gitmesini fıslıdayarak göğe uzanan ipeksi dizginleri kısıtı. Işığa hızla yaklaşıyordu. Gözleri dolar gibi oldu. Heyecanlandı.

“Tanrım???”

Ders verdiği yeşil çimenleri gördü önce. Bir vakitler sahip olduğu sonsuz huzur ve saadeti, kıymetleri bilinmemiş birer eski esvap gibi orada, o kakavan kafasına uyup yere gelesice sırtından attığı yerde duruyor zannetti. Çimenler, aynı anda her yandan esen ilahi yel marifetiyle hem dört bir yana yatar hem de aynı anda zaten dört bir yandan yele maruz kaldığı için hiçbir yana yatmaz, olduğu yerde durup durur, dikilip durur, çakılıp durur gibiydi. Başını göğe kaldırdı, gülümsemeye çalıştı.

“Hoşlukların bitmez mi hiç?”

Kendi sorusunu kendi cevapladı:

“Yüce Tanrı'nın hoşlukları bitmez. Bitmeyecektir, çünkü O'nun soruları sonsuzdur. Tanrı, kullarını hoşlukları vasıtasıyla sınar! Hoşluk verir, hoş olanı sorar.”

Hoş!

Herkese hoşluk verip hoşluğu sormuş, sıra buna gelince her nedense eli sıkı davranmış, hoş olmayanı verip daha da hoş olmayanı sormuştu.

Çok hoş yani!

Ama bunlar rüyada hatırlanacak şeyler değildi.

Zaten rüya dediğin, hatırlamaktan başka neydi ki? İşte gene hatırlıyordu. Hoşlukla ürperdi.

“Ey gidi günler!”

Küçük melek, kocaman gözlerini kocaman kocaman açtı. Cennet'in Büyük Ustası'na, meleklerin en şanlısına saygıyla, sevgiyle, coşkuyla, sevinçle baktı.

“Hoş olanı sorduğuna göre...” diye girişiverdi sorusuna. “... bu hoşluklar aslında birer soru mudur?”

Büyük Usta gülümsedi. “Ya nedir?” O tarafa bakmasını ima eden bir bakışla o tarafa, Toplantı Meydanı'na, bir başka deyişle Kükreyen Çimenler Platosu'na, bir başka deyişle Tebliğ Düzlüğü'ne, bir başka deyişle Yükselen İniş Vadisi'ne baktı. Küçük melek mesajı almış, çoktan o tarafa dönmüş, ıslıl ıslıl bir gülümseyişle aşağıya, platoya bakmaya başlamıştı bile.

“Ben platomuzu yukarıda görüyorum şu an,” diye sormaya devam etti Büyük Usta. O esnada sahiden de kafasını kaldırmış, çok yükseklerde görünen platoya bakıyordu. “Ya sen? Sen nerede görüyorsun bakalım?”

Küçük melek ise zaten aşağıya bakıyordu. “Aşağıda ya işte,” dedi saygılı bir ifade ile.

“İşte soru da bu!” diye yanıtladı onu Büyük Usta. “Tek bir platomuz var, ama o da aynı anda hem aşağıda, hem yukarıda.”

Küçük melek, kendince itiraz etti:

“Ama bu bir soru değil ki Büyük Usta. Bu basbayağı hoşluk.”

Büyük Usta gülümsedi.

“Aynı zamanda da soru.”

Mahcup bir gülümsemeyle Hocaların Hocası'na, Büyük Usta'ya döndü melek. “Özür dilerim Büyük Usta,” dedi. “İtiraz etmek istememiştim.”

“İtiraz?” Meleciği rahatlatan, huzura gark eden bir tebesüm belirmişti Büyük Usta'nın güzel yüzünde. “Nedir itiraz meleşim?”

Küçük melek, başını önüne eğip düşünmeye başladı. Bir kısa süre sonra, belirgin bir üzüntüyle, kaygı ve endişeyle sordu:

“Saygısızlık mı?”

Büyük Usta, yavrunun başını, altın sarısı saçlarını okşadı. “Ne münasebet?” dedi. “İtiraz içte ise eğer, asıl saygısızlık onu dışa vurmak değil, içte tutmaya devam edip onu susmaktır. Neymiş?”

“Saygıymış!”

Büyük Usta, istediği sonuca ulaşamayacağını anladığını belli etmemeye çalıştı. “Şöyle diyelim istersen...” dedi. “İtiraz, soru sormaktır, başka bir şey değil ve hiçbir soru, saygısızlık olarak kabul edilemez.”

Küçük melek, tek gözünü kısıp tek yanağını balon yaparak düşündü. “Yani ben...” dedi neden sonra, “... az önce sana, şu aşağıdaki platoya ‘aşağıda’ diyerek soru mu sormuş oldum?”

Büyük Usta, çok yukarılardaki platoya baktı, iç çekti. “Evet canım!” dedi. “Aynen öyle oldun.”

Melek, neredeyse çömelerek baktı aşağıya, yumuk elini uzatarak şaşkın, hoşlanmış, gülümsedi.

“Ama orası zaten aşağıda. Bunun neresi soru?”

Büyük Usta, ellerini beline dayamış, yükseklerle, ufkun da ötesindeki yükseklerle bakıyordu. Plato oradaydı asıl. “Bense onu yukarıda görüyorum,” dedi. “Ve soru da bu.”

Ne güzeldi! Rüyaydı müyaydı ama güzeldi işte. Rüya gördüğünü biliyordu Büyük Usta, gene de hoşlanıyordu bundan. Elinde olsa hep görecekti, hiç uyanmayacak kadar çok hoşlanıyordu.

Aaah ahh!